

PROLOG

1824 (lidského letopočtu)
Caldwell, New York

*K*anemille, syn Ulyssa Staršího, projížděl na krásném koři lesem osvětleným měsícem, zvuk okovaných kopyt jeho oblíbeného hřebce tlumily vrstvy borového jehličí a spadaneho listí. Na zem už padl listopadový chlad, příslib mrazivého zimního objetí, a po pravdě, byť nižší teplota komplikovala některé stránky života a živobytí, radoval se ze změny ročního období.

Nic mu nebylo milejší než teplo krbu po chladné noci.

Když vyjel z okraje lesa, jeho kůň se vydal bez pobídnutí po udusané cestě, která vedla podél okraje louky k zadní zahradě Kaneova sídla. Věru, když před pouhým rokem přeplul oceán, aby se usadil zde v Novém světě, neočekával, že se toho v novém místě pobytu najde tolik ze Starého světa. Přesto se však počínaje georgiánským domem, který obýval, přes park a stáje až po samotnou krajinu svých pozemků cítil báječně jako doma.

Ale na druhé straně, možná to bylo spíš jeho čerstvé manželství, co mu dodávalo hřejivou spokojenost hluboko v duši a optimistický a vlídný vztah ke všemu a kdečemu.

Jeho milovaná družka Cordhelia byla ctnostná žena a přálo mu veliké štěstí. A když si pomyslel, že ke sňatku bezmála nedošlo!

Jak se patřilo mezi rodinami glymery, jejich svazek byl domluvený, spojení dohodla její zdejší rodina a to,

co zbylo z jeho rodiny ve staré otčině. Zastupovala ho obstarožní teta a úmluva byla řádná a patriční, uzavřená s Cordheliinou mahmen, jelikož otec odešel do Stínu předešlého roku. Výměnou za slib přeplout oceán a zúčastnit se obřadu spojení získal Kane toto velkolepé panství včetně personálu a zařízení, jakož i šest krásných kočárových koní, čtyři klusáky a stádo krav. Byla mu připsána též velmi značná částka peněz, z níž plynul víc než hojný výnos pro jeho novou shellan a domácnost.

Když mu teta předložila plody svého vyjednávání, divže stařenu z jeho počátečního odmítání neranila mrtvice. Částečně pramenil ten zarputilý odpor z toho, že o jejích plánech ničehož nevěděl. Z druhé části se zdráhal nechat uvěznit ve svazku bez lásky. Přesto byly prosby tety, jak se ukázalo, ležící již na smrtelném loži, přímo srdcervoucí. Jako poslední ze staré generace rodu se obávala, že nesplní slib, jež dala své sestře – že se postará, aby se Kanemille v dospělosti usadil. Tohle byla jediná možnost, jak tvrdila, a docházel jí čas, vzhledem k jejímu chátrajícimu zdraví a velmi pokročilému věku.

Jako by mohl odmítnout.

A pak zesnula, odešla do Stínu.

Po její smrti ho sužoval pocit viny, neboť dozajista to, jak ji rozrušil, uspíšilo její skon, a po období smutku našel jejímu personálu jiná pracovní místa, rozprodal její majetek, který teď připadl jemu, a odjel do Nového světa splnit její poslední přání.

Načež se mu dostalo přemnoha požehnání, a všechna byla zcela nečekaná.

Od chvíle, kdy se zvedl závoj z tváře jeho milované, propadl lásce. Cordhelia byla v jeho očích krásná jako shakespearovská růže, ale nejvíc ho zasáhly její plachý půvab a cudnost.

Očekával, že bude muset tetino poslední přání strpět. Místo toho se často modlil, aby se ze Stínu dívala, spokojena výsledky svého úsilí a dojata jeho upřímným

vděkem za to, v čem měl od počátku poznávat pravý a řádný směr svého života.

Jak se přiblížili ke stájím, jeho kuň zaržál, z ohrady mu odpověděli jeho druzi a Kane zabloudil zrakem k záři svého sídla. Přívětivé žluté světlo nespočtu olejových lamp proudilo skrz okenní tabule ve všech patrech, jako sluneční svit dopadalo na ojíňenou zem.

Krev se mu rozproudila rychleji. Srdce poskočilo. Duše se usmívala.

Spustil dominantní levou ruku z otěží a překontroloval obsah sedlové brašny.

Cílem Kaneovy pochůzky bylo splnit mimořádné přání jeho shellan. Poslední dobou se jí špatně spalo, a tak byl u vesnického léčitele objednan váček levandule a bylin, aby se jí lépe odpočívalo.

Jaké potěšení udělat něco pro svou ženu.

Podél zadní kamenné zdi zahrady pokračoval ke stáji. Koně se nalézali po větru od sídla, architekt panství bral v úvahu převládající směr větru a také přírodní stoupání a klesání terénu, když uvažoval o jejich umístění. Nocí zaznělo další ržání a Kaneův kuň se roztančil.

Nebyl sám, kdo se rád vracel domů.

Budova stáje byla otevřená na obou koncích a olejové lampy, zavěšené nad centrální uličkou mezi stánkami, tvořily rovněž hojné, vlídné osvětlení. Přitáhl otěže a sesedl, zatímco hřebec poklusával na místě a pohazoval hlavou. Když Kane došlápl na zem, přitáhl koně k...

Žádný stájník nepřistupoval.

„Tomy?“ zavolal.

Kolem sice panoval značný hluk, frkání a dusot ve stánkách tvořily sbor, který dobře znal, ale nedostatek reakce zvuky umlčel.

„Tomy.“ Kane provlékl otěže otvorem ve dveřích a zvýšil hlas. „Kde jsi...?“

Zarazil se. Ohlédl se přes rameno. Zavětril.

V hrudi se mu šířil strašlivý pocit. Vykročil uličkou.

Sedlárna byla v přední části stáje a kromě skladování sedel a strojů a dalších jezdeckých potřeb se přes její úzký prostor vstupovalo do Tomyho osobního podzemního příbytku.

Dveře ke schodům, které vedly pod zem, byly zavřené. Je snad ošetřovatel koní nemocný nebo zraněný?

Kane zaklepal na výplň, pak otevřel. „Tomy?“

Dole ze tmy nezazněla žádná odpověď. Nebylo ani čím cítit, že by se tam někdo nalézal.

Kane se nutil zachovat klid, když odcházel a míjel sedla zavěšená na sloupech a kožené postroje a dřevěná vědra. Všechno to bylo známé, a přesto zčistajasna bloudil.

Na konci stáje se zahleděl na budovu sídla a čerpal útěchu z toho, jak nenarušeně vypadá. Dále si připomněl, že existuje nespočet důvodů, proč by se plně zaměstnaný stájník vzdálil ze svého místa. Oprava plotu. Doručení dodávky sena. Kojot u ohrady, kterého je třeba zlikvidovat.

Pročpak mít obavy?

Běda, znal na to odpověď. Příliš mu přálo štěstí od chvíle, kdy přišel do Caldwellu. Příliš mnoho. Misky vah se přece musí vyrovnat.

Když zbytek domácnosti spal v postelích, tato obava mu bránila ve spánku – a teď tohle. Tomy nikde. Což bylo neslýchané.

Kane se vzchopil a přinutil se k sídlu nebžet, nýbrž zvolna kráčet po pěšině, jako by se mu v mysli nevybavily okamžitě a snad i paranoidně záležitosti pohromy a smrti. Jak se blížil, pronikal zrakem každické okno svého velkolepého domu a přejížděl jeho vnější plochu od základů až ke střeše, od jednoho nároží k protějšímu. Formální stavbu tvořila rozlehlá řada místností, dvě křídla vybíhající z velkorysé třípodlažní středové budovy, a jelikož všechny hedvábné závěsy byly rozhrnuté, aby vpouštěly dovnitř krásu měsíčné noci, pátral uvnitř po známkách narušení.

Když nespatriil vůbec žádný pohyb osob, sáhl dozadu k bedrům. Pro osobní ochranu nosil u sebe vždy ozdobnou, drahokamy posázenou dýku, ačkoliv jako aristokrat nebyl nijak dobře školený v boji s ní.

Přesto však byla uvnitř Cordhelia.

Musí ji chránit.

Obešel dům k hlavnímu vchodu, zjistil, že bytelné dveře jsou otevřené, a poznal, že vzadu v domě jsou také nějaké dveře dokořán, protože ucítil průvan a do nosu mu nepronikaly žádné pachy.

Nejdražší Stvořitelko, vyloupili je.

Sevřel pevněji jilec dýky, ruka se mu třásla a pocítil nenávisť ke svému vznešenému původu a ke všem těm létům vzdělávání a společenské zahálky. Měl vyhledat výcvikový tábor a otužit se...

Položil volnou dlaň na obroušené dřevo dveří a přitlačil, aby je otevřel ještě víc.

„Cordhelio?“ zavolal. „Balene?“

To, že majordomus nereagoval, bylo ještě znepokojivější než to, že se neozývala Kaneova shellan. Balenovi nikdy neunikl žádný příchozí.

„Balene!“

Kaneův hlas se ještě rozléhal sídlem, když nahlédl do jídelny a spatřil dokonale prostřený stůl pro dva. Ale ten byl připravený už před mnoha hodinami, jak tomu u Posledního jídla vždycky bývalo.

Jeho přístup k úpatí schodiště tlumil perský koberec, který měl obzvlášť rád, a když kladl volnou ruku na balustrádu, obával se, co najde. Do zad mu svištěl průvan vanoucí domem, vlasy v týle se mu zježily...

„Překvapení!“

„Vše nejlepší k narozeninám, pane!“

„Hodně štěstí!“

Kane vykřikl, uskočil a přitom už z knihovny v zadní části domu proudily postavy dobře známých a vřele milovaných.

Byl to kompletní personál sídla a panství, každého z nich si cenil a uznával ho pro jeho individuální zásluhy... A za tou záplavou jeho Cordhelia, od růžové toalety se odráželo předené zlato jejích vlasů a jahodová líčka a safírové oči.

Jako vždy klopila zrak, její cudnost byla v řadách glymery nejvyšší ctností, a přesto poznal, jaké potěšení jí působí překvapení, jež nepochybně sama zosnovala.

Tuže dobře ho znala. Nepotrpěl si na velkolepé večírky, jaké byly mezi aristokracií běžné, takže toto byl ideální způsob, jak oslavit výročí jeho narození. A byť se nalézala ve vysokém postavení, nejen v této domácnosti, ale v celé glymeře, počkala, až všechen personál složí pánovi hold, než sama přistoupila.

„Požehnána budiž noc tvého zrození, drahý Kanemille.“

Jeho žena byla příliš cudná, než aby mu nabídla svou ruku nebo ústa. Nemohl však odolat, aby k ní nepřistoupil a nepolíbil ji na hrdlo, na žíly, nejprve na levou, pak na pravou, přímo nad vysoký krajkový límec její toalety. Z toho, jak se jí napjala ramena, bylo zřejmé, že je jí taková okázalost nepříjemná, ale dotek byl přípustný, jelikož se nalézali mezi sloužícími vázanými mlčenlivostí a diskrétností.

Stěží šlo o nepřijatelné počínání vzhledem k tomu, že byli jaksepatří spojeni.

Odtáhl se, upřel zrak na půvab své družky a věděl, že je nejšťastnějším mužem v Novém světě a po pravdě, na celé Zemi.

Do čtrnácti dnů se měl tento jeho náhled na osud změnit.

A mělo nastat dlouhé období utrpení.

Kdyby věděl, co ho očekává, byl by své pocity děsu spatřoval v přesnějším kontextu. Ukázalo se, že je nepůsobila paranoia.

Šlo o předtuchu.